

ΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

ΑΠΟ ΑΠ' ΟΛΑ

ΤΗ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Β. ΚΟΚΚΟΤΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Β. ΚΟΚΚΟΤΑ

1893

ΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

ΠΡΑΞΙΣ Α'

Ἑφημεριδοπώλης

Πάρτε παρτ' ἔφημερίδες
Νὰ διαβάσετε τὰ νέα
Ἐλα πάρτε, μουστερήδες,
Γράφουνε πολλὰ ὠραῖα.

Γράφουν γιὰ τὰς διασκεδάσεις
Ποῦ σὲ κάμουν νὰ τὰ χάσης,
Γράφουν γιὰ τοὺς Ἐπαρχιώτας
Ποῦ θὰ φθόσουν τώρα ἐδῶ. . .
Ἐ! γι' αὐτοὺς τοὺς πατριώτας
Κι' ἐγὼ τώρα τραγουδῶ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Κουριέρηδες Ξενοδοχείου

(Χορὸς)

Πῶ, πῶ κόσμο ποῦ θάχουν τὰ τραῖνα
Δὲν θάχη τὸ πλῆθος παιδιὰ τελειωμῶ
Πῶ, πῶ, πῶ.

Λόρδοι θάρθουν τραγοὶ ἀπ' τὰ ξένα.
Κουριέρηδες ὅλοι ἔμπρὸς στὸ Σταθμῶ
Σταθῆτε, σταθῆτε,
Φευχάτ' ἀπ' τὴ μέση,

— 3 —

Παρᾶς δὲν θὰ πέση
Σὰν τώρα ποτέ.

Μπρέ,

Πῶ, πῶ, κέρδη, πῶ, πῶ, εὐτυχία,
Θὰ χάσουμε πλέον τὸ λογαριασμό.

Πῶ—πῶ—πῶ.

Ὅλα τόρα τὰ Ξενοδοχεῖα
Θὰ βροῦν ἐργασίας χωρὶς τελειωμῶ.
Σταθῆτε, σταθῆτε,
κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ἄσμα Δημαρχείας-

Ἐγὼ ἔμαι ἡ Δημαρχία
Μὲ περικαιφαλαία,
Σὰς φαίνομαι ὠραία,
Καὶ εἶμ' ἀληθινά.

Ἐγὼ μεγάλην ἔχω
Στὸ κράτος σημασίαν
Γιατ' ὑπὸ προστασίαν
Μ' ἔχ' ἡ Ἀθηνᾶ.

Κι' ἂν σκόνιν σὰς προσφέρω
Καὶ λάσπες τὸν χειμῶνα,
Δὲν εἶν' αὐτὰ καὶ μόνα
Καλὰ ποῦ δίδω ἐγῶ.

Καρμιά φορὰ σᾶς δίδω
 Νοσήματα παντοῖα,
 Καὶ στὰ νεκροταφεῖα
 Εὐθὺς σᾶς ὀδηγῶ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἔσμη Κουριέρηδων

Νὰ τὸ τραῖνο φθάνει
 Τρίλα, ῥίλα, τριλαρό.
 Παίρνει ὄσους προφθαίνει,
 Τρίλα, ῥίλα τριλαρό,
 Δόρδους ὄσους θέλει,
 Παίρνει ἓνα σωρό.

Κι' ἀπὸ ξένους τόπους
 Φέρνει στ' ἄστου τὸ κλεινὸν
 Τοὺς ἀντιπροσώπους
 Τόσων τοπῶν δανειστῶν
 Γιὰ νὰ πάρουν τόκους
 Τόσο τὰ ἑκατόν.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΝΤΕΤΑΙΑ

Ζήτω, ζήτω ἡ Ἀθήνα μας
 Ζήτω καὶ ἡ Τριπολιτσά μας
 Ζήτω, ζήτω ἡ Ἀθήνα
 Ζήτω καὶ ἡ Τριπολιτσά.

Ποῦ μέσα στὴν καρδιά μας
 ἀνθεῖ τόσον καιρό.

Σ' ἄν ὄνειρο ὠραῖο
 ἐπρόβαλες μπροστὰ μου
 Καὶ ἄνθισε ἡ καρδιά μου
 Σ' ἄν κρῖνο δροσερὸ

Καὶ τώρα ποῦ τὴν πρώτη
 Ζωή μου ἐνθυμοῦμαι
 Κατάκαρδα λυποῦμαι
 Καὶ κλαίω καὶ θρηνῶ.

Ἔσμη μαρογαρῶς

Μὴ μοῦ λές ἔρωτα
 Πάλι νὰ δώσω
 Σ' ἐσὲ ποῦ τόσο
 Βρῆκα χαζό.

Μαζύ σου ἐλπίζα
 Νὰ βρῶ ἡσυχία
 Καὶ σ' εὐτυχία
 Πάντα νὰ ζῶ.

Μὰ σ' ἐλπομένησα
 Φύγε μακριά μου
 Μὲς τὴν καρδιά μου
 Δὲν εἶσαι σύ.

Οἱ πόθοι πέρασαν.,
Μακρὰ πετοῦνε
Καὶ δὲν θάρβοῦνε
Χρόνοι χρυσοῖ,

Ἄ σ μ α

(Κωνσταντῆ καὶ Μαργαρώς)

Κωνσταντῆ.—Μάθε Μαργαρώ μου
Πόσο σ' ἀγαπῶ
Πρὶν στὸ φανερόσω
Πρὶν νὰ σοῦ τὸ 'πῶ.

Μαργαρώ,—Ξέρω Κωνσταντῆ μου
Πόσο συμπαθεῖς
Πόσο μὲ λατρεύεις
Πόσο μὲ ποθεῖς.

Κωνσταντῆς.—'Η χαρὰ γιὰ μένα
Στὴ ζωὴ σας σὺ
Σύ 'σαι τ' ὄνειρό μου
Σὺ κόρη χρυσοῦ.

Μαργαρώ.—Εἶσαι σὺ στὸν κόσμο
Πόθος μου κρυφός
Εἶσαι σὺ γιὰ 'μένα
Καὶ ζωὴ καὶ φῶς.

Κωνσταντῆς.— Μαργαρώ μου μάθε σὲ
Κι' ἔρωτα ἀπόσὲ 'γὼ δὲν γυρεύω
|λατρεύω

Μαργαρώ.—Κωνσταντῆ μου μάθε σὲ
Κι' ἔρωτα ἀπὸ 'σὲ 'γὼ δὲν
|λατρεύω
|γυρεύω

Ἄ σ μ α

Γερμανοῦ, Γάλλου, "Αγγλου.

Γερμανός.—'Ω ταμεῖο
Εἶσαι κρύο
Καὶ μοιάζεις μὲ νεκροταφεῖο
Τοὺς παράδες
Σὰν λουκμάδες
ἔχουν φάει τόσοι μασκαράδες
Τὰ λεφτὰ πάνε, πᾶν, πᾶν, πᾶν, πᾶνε
Τὰ λεφτὰ πάνε, πᾶν, πᾶν, πᾶν, πᾶνε
Τὰ λεφτὰ πᾶν, πᾶν, πᾶν, τὰ λεφτὰ.

Γάλλος.—Στὴν ἀφάνεια
Πᾶν τὰ δάνεια
Καὶ τὸ λέγουν μὲ περιφάνεια
Καὶ ὑβρίζουν
Φοβερίζουν
Κείνου σπουκὶ ἄλλα δὲν τοὺς δανερίζουν
Τὰ λεφτὰ πάνε, πᾶν, πᾶν, πᾶν, πᾶνε
κτλ.

"Αγγελος.— Πάνε, πάνε
Θὰ τὰ φᾶνε
Κι ὄλο αὐτοῖθὰ κολοπερνᾶνε
Καὶ μπλόκους
Καὶ μὲ στόκους
Δὲν θὰ πάρουμ' οὔτε τόκους.
Τὰ λεφτὰ πάνε, πᾶν, πᾶν, πᾶν, πᾶνε
κτλ.

ᾠσμα χοροῦ.

Τρέμουν, γκρεμίζονται
τὰ σπῆτια ὅλα
βροντοῦν τὰ χῶματα
σὺν πυροβόλα.

Σεισμὸς, τρομάρια
ἢ γῆ θ' ἀνοίξῃ
νὰ μᾶς ρουφίξῃ
σὺν τῷ νερό.

Τρέμουν τὰ ποδάρια μας, ἢ γῆ κουνιέται
κι' ἓνα δὲν ἔμεινε σπῆτι γερό.

Χορός. Σκηνὴ λωποδυτῶν.

Βρὲ τὸν κλέφτη βρὲ τὸν κλέφτη
στὴ κατώγα κλείσατέ τον
καὶ μὲ ξύλο μάθετέ τον
γιὰ νὰ κλέφτη πῶ καλά.

Τὸ πλοῖο π' ἀρμενίζει
Στὰ γαλανὰ νερά,
Τὸν κόσμον νανουρίζει
Μὲ γέλοια καὶ χαρά.

Μπορεῖ νὰ σ' ὀδηγήσῃ
Σὲ κάθε μιὰ μεριά.
Σ' Ἀνατολὴν καὶ Δύσει
Καὶ Νότο καὶ Βορρᾶ.

ᾠσμα Φαύστας.

Εἶμ' ὁ Φαῦστος,
Εἶμ' ἡ Φαύστα,
Εἶμαι ἡ μικρὰ Φαυστίνα.

Σὺν τῷ σκύλῳ
Μὲ τὴν γάτα
Καὶ τρεῖς ἔχουμε γκρίνια.

ᾠσμα Φαυστίνας.

Ἡ περίφημη Σαμπάνια
Μᾶς γεμίζει περιφάνεια
Καὶ μᾶς φέρνει στὰ Οὐράνια
Μ' ἀνέμων φτερά.

Εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία
Στῆς Ζωῆς τὴν τρικυμία
Εἶνε ἡ μόνη εὐθυμία.
Κι ἡ μόνη χαρά.

Μακρὰ ἀπὸ μᾶς κάθε μαύρη φροντίδα,
 Στὴν ὄψι μας πάντα ἄς λήμψη ἢ χαρά,
 Καὶ μέσ' τὴν καρδίᾳ ἄς ἀρθίξ' ἢ ἐλπίδα,
 Γὰρ μᾶς δὲν ἔχ' ἢ ζωὴ συμφορά.

Φορέστε χλωρὰ στεφάνια στὸ κεφάλι.
 Τραγοῦδῃτε τώρα νεότε χρυσῇ,
 "Ἄχ! φέρουν μεθῶσι τῆς νεότητος τὰ κάλλη
 Μεθῶσι μοῦ φέρεις ἀγάπη καὶ σὺ.

Τὸ ποτιῆρι κάνει ντὶν
 Ἄκοῦστε τὸ ντὶν, ντὶν,
 Ντὶν, ντὶν, ντὶν, ντὶν, ντὶν,

Ἡ περίφημη σαμπάνια
 Μᾶς γεμίζει 'περιφάνεια,
 Καὶ μᾶς φέρνει στὰ Οὐράνια
 Μ' ἀνέμων φτερά.

Βάλετε λοιπὸν νὰ πισῶμε
 Ὡς ποῦ νὰ ξημερωθοῦμε,
 Κι' ὄλοι ἄς βροντοφωνοῦμε
 Ζήτω ἢ χαρά.

ΔΥΩΔΙΑ ΒΕΡΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ
 ΛΗΜΝΟΥ

Κόρη τῆς Λήμνου

Εἴμ' ἐγὼ τῆς Λήμνου ἢ κόρη
 Ποῦχα σώσει μίαν ἡμέρα
 Ἄπ' τῶ Τούρκων τὴν φοβέρα
 Τὸ πτωχὸ μου τὸ νησί.

Μὰ μ' ἐπῆραν ἀπ' το μνήμα,
 Ποῦ γι' ἀναπανοί μου τόχα,
 Καὶ στὸ θέατρο τοῦ Τσόχα
 Μ' ἀφανίσαν τὴ πτωχή.

Βέρορ

Εἴμ' ἐγὼ τοῦ Βορ' ἢ κόρη,
 Ἄπ' τὸ γένος τῶν Βουλγάρων
 Τῶν ἀγρίων καὶ βαρβάρων,
 Καὶ μὲ φέρουν στὴ ζωή.

Νὰ γενῶ τοῦ Βασιλείου
 τοῦ Βουλγαροκτόνου φίλη,
 Καὶ μ' ἀφάνισαν οἱ σκύλοι
 Δύο νύχτες στὴ σκηνή

(Καὶ δύο μαζὺ)

Εἴν' ἀπίστευτα γιὰ ὄλους
 Τὰ μεγάλα βάσανά μας,
 Τὰ πολλὰ μαρτύριά μας,
 Ὡς τὴν ὑστερῆ πνοή.

Εἰς τὸ πάρκο τοῦ θεάτρου
 Ὡσὰν κόιταις μᾶς ἐσφάξαν
 Καὶ τὴν πίστι μᾶς ἀλλάξαν
 Συγγραφεῖς κι' ἠθοποιοί.

Ἄσμα Ζανταραῆς

Ἄβάντι ἐμπρὸς τὴ νέος λαμπρὸς
 Γενναῖος ἰππότης λαμπρὸς Στρατιώτης,
 Θὰ βάλῃ σπαθὶ νὰ μὴ μασκαθῇ
 Θὰ ράψη θὰ κόψη παντοῦ θὰ προκόψη.

Χορός, μουσική και βάλς γαλλικό
Στὸ γάμο κικί θά γείνη κοκό
'Εδῶ καὶ ἐκεῖ παντοῦ Μουσική
Καὶ κικιρική καὶ κοκορικό

Ἕμνος Ἀπόλλωνος.

Τῶρ' ἀκοῦστε νὰ σᾶς ψάλλω καὶ τὸν ἕμνον μου ἐκεῖνον
Ποῦχε μείνη τόσα χρόνια μέσ' τὸ χῶμα τῶν Δελφῶν
Καὶ τὸν ἐέθαψαν οἱ Γάλλοι πρὸς τιμὴν τόσον Ἑλλήνων
Πρὸς χαρὰν τῶν φιλαρχαίων καὶ πρὸς δόξαν τῶν Σοφῶν.
Βρῆκεν ὅμως τὸν μπελά του ἀπὸ τόσοις γλωσσολόγοις,
Τὸν μετέφρασεν ὁ Βάλδας κί' ὁ Κωστῆς ὁ Παλαμᾶς
Τὸν τραγοῦδησε μὲ χάρι σὲ σχολὰς καὶ σὲ συλλόγους
Καὶ τὸν ἐόγαλάν στὸ δίσκο γιὰ νὰ κάμουν συνδρομάς.

(FINALE)

Εἶδατε ἀπ' ὅλα
Λίγα καὶ καλὰ
Καὶ ὅσα στὰς Ἀθήνας
Γίνονται τρελλά.

Καὶ ἂν δὲν σᾶς ἀρέσουν
Καὶ εἶσθε σπλαχνικοί,
Πέτε νὰ βαρέση
Μᾶρς ἡ Μουσική.

Καὶ ἂν δὲν σᾶς ἀρέσουν
Δὲν θὰ ψταῖμ' ἐμεῖς
Γιατὶ ὅλα εἶνε
Λόγια τῆς στιγμῆς.
